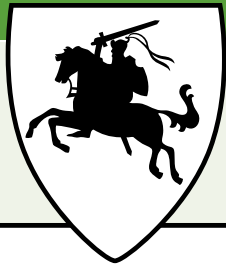

“
SU ŽALGIRIU – UŽ LIETUVĄ!

ŽALGIRIS

► FOLKLORININKĖ INIJA TRINKŪNIENĖ:

Lietuvybė yra daugiau nei šiaudinės skrybėlės ir klumpės

Šiaudinės skrybėlės, medinės klumpės ir skambūs armonikos garsai - tai tik keli dalykai, su kuriais daugeliui asocijuojasi Lietuvos folkloras. „Romuvos“ vaidilė, apeigų folkloro grupės „Kūlgrinda“ vadovė Inija Trinkūnienė atskleidė kitą folkloro pusę, kurioje ir slypi lietuviškumo esmė bei ištakos. Apie tai, kas yra mūsų šiuolaikinės tapatybės pagrindas ir kodėl šiandien senoji baltų kultūra nėra pakankamai vertinama, „Respublikai“ pasakojo folklorininkė I.Trinkūnienė.

- Kokia šiandien folkloro situacija Lietuvoje?

- Jei apie tai spręstume, žvelgdami į tai, ką darome mes - apeigų folkloro ansamblis „Kūlgrinda“, Baltų religinė bendrija „Romuva“, galėčiau pasakyti, kad visuomenės susidomėjimas folkloru yra ir jis auga. Pavyzdžiui, „Romuva“ nuolatos atlieka šeimos apeigas - jungtuves, palaiminimo arba krikštynų, laidotuvių (jas rečiau). Nors šios apeigos religinės, jos glaudžiai susijusios su mūsų folkloru ir senąja kultūra. Tai yra tradicijos tąsa sakraliniu, religiniu lygmeniu. Galiu pasakyti, kad praėjusiais metais visoje Lietuvoje apeigas atlikome maždaug šimtui šeimų. Nėra labai daug, bet skaičiai auga. Žmonės susižino vieni per kitus, tie, kuriuos sujungėme, ateina palaiminti savo vaikų. Nemažai susidomėjimo yra iš tų, kurie grįžta iš užsienio. Iš toliau jie truputį aiškiau mato Lietuvos ypatumus. Jie nori gauti tokį lietuviybės koncentratą, visą esmę, o esmė ir slypi šventuose dalykuose.

- Kaip manote, kodėl kai kurie, tik išvykę svetur, pajunta meilę Tėvynei, ima ieškoti savo šaknų, tapatybės?

- Jei nesi etnologas ar folklorininkas, savastį geriau matysi iš tam tikro atstumo. Jei tavo šeimoje yra švenčiamos Kūčios, ir matai, kad tą vakarą ant stalo padedama tuščia lėkštutė vėlėms, manai, kad tai - krikščioniška tradicija. Išvažiavęs svetur, gali pastebėti, kad kitose valstybėse niekas to nedarė, tada suvoki, kad tai - senoji tradicija, nieko bendra neturinti su krikščionybe. Susipažinęs su kita kultūra, imi geriau skirti, kas yra tikra, o kas tik primesta.

- Ką mūsų folkloras sako apie mus pačius, apie mūsų mentalitetą, požiūrį į gyvenimą?

- Išskirčiau du dalykus. Mūsų folkloras yra ramus, sutelktas, galima sakyti, mediatyvinio pobūdžio. Kalbu apie tą folklorą, kuris

man artimiausias, nes, tarkime, liaudies dainų yra labai įvairių. Suartinės siekia gilią senovę, niekas net negali pasakyti jų pradžios datos. Būtent jos atlieka tą mediatyvinę funkciją, apima subalansuotą vidinę energiją, kuriančią darną. Bet yra ir kita folkloro pusė. Tarkime, vėlyvesnis skirtas daugiau pasilinksinti, atsipalaiduoti, tai yra liaudies šokiai, vėlyvieji romansai. Tačiau lietuviškumo esmės ir ištakų reikėtų ieškoti ne čia, o tame ankstyvajame folklore.

kultūra yra šiuolaikinės tapatybės pagrindas. Deja, ji nėra iki galo pažinta, įsisąmoninta ir pakankamai vertinama. Pažiūrėkite, kaip pavadintos oficialios etninės kultūros įstaigos ir įstatymai: „Etninės kultūros GLOBOS taryba“ ir „Etninės kultūros valstybinės GLOBOS pagrindų įstatymas“. Globa yra gerai, ji reikalinga, bet globa iš karto asocijuojasi su kuo nors neigiamu ar kokiais nors seneliais, kuriuos reikia globoti. Aš keisčiau žodį „globa“ į „sklaida“ arba „plėtra“. Globoti

► Buvo manoma, kad turime kuo greičiau susiliesti su Europa, o susiliejęs turėjo vykti minimalizuojant pasididžiavimą savimi ir tautiškumą

turi galimybę pasirinkti, o tai svarbiausia.

Kitas dalykas - žiniasklaida. Per nacionalinę televiziją yra tik viena laida, skirta etninei kultūrai,

dami ją ir su simfonija, ir su liaudies daina.

- Bet lietuviai taip pat tam tikrus folkloro elementus panaudoja kurdami šiandienį meną, ar ne?
- Taip, bet nepakankamai.

- Ar teisingai suprantu, kad Lietuvoje folklorą puoselėja ir skleidžia nedidelė bendruomenė, bet tuo visai nesirūpina valdžios institucijos?

- Taip. Mano žiniomis, Vilniuje tik nedidelė dalis folkloro ansamblių vadovų gauna finansavimą. Tai yra kultūros politikos dalis. Aukštesnėse institucijose folkloras nėra vertinamas. Todėl reikia dėkoti tiems savanoriams, kurie nenuleidžia rankų.

- O ar atkūrus Nepriklausomybę susidomėjimas savo šaknimis buvo didesnis?

- Pameniu, anuomet - Atgimimo metu - Meilė Lukšienė su bendraminčiais parengė tautinės mokyklos koncepciją. Bet greta vyko ir priešingos krypties - globalistinis judėjimas. Jo idėja buvo paremta tuo, kad mums nereikia klumpių ir šiaudinių skrybėlių, mat šitaip buvo suvokiamas folkloras. Buvo manoma, kad turime kuo greičiau susiliesti su Europa, o susiliejęs turėjo įvykti minimalizuojant pasididžiavimą savimi ir tautiškumą, todėl šita koncepcija buvo nugramzdinta nežinon. Galima sakyti, kad per daugiau nei dvidešimt Nepriklausomybės metų ta kryptimi labai mažai kas padaryta. Ir rezultatai aiškūs: emigracija, nepasitenkinimas valdžia, pilietiškumo stoka. Manau, tautinės mokyklos gyvavimas būtų prisidėjęs prie Lietuvos žmonių savivertės augimo.

- Ar dėl to kalta Vakarų kultūra?

- Ne. Nemanau, kad dabar mes turėtume aptverti savo rūtų darželį ir saugoti jo nekaltybę. Atvirkščiai - turi vykti plėtra ir sklaida. Mes dalyvaujame kultūrų konkurencinėje kovoje ir turime būti labai stiprūs, kad galėtume atsilaikyti. Galime smerkti, galime būti nepatenkinti, bet jei būsime stiprūs, suprasime ir galėsime įvertinti, kas ką bruka svetimo, niekas negalės padaryti įtakos.

► Folklorininkė Inija Trinkūnienė apgailestavo, kad dabar senąją baltų kultūrą palaiko tik nedidelis būrys bendraminčių, bet ne valdžios institucijos

- Kaip manote, ar šiandien karta paliks po savęs ką nors amžino, vertingo, kas mūsų anūkams bylos, kaip gyvenome?

- Išliks tie dalykai, kurie puoselėja amžinąsias vertybes. Viena jų - darnūs žmogaus santykiai su aplinka, su kitais žmonėmis ir su visu pasauliu. Tai yra pagrindinis mūsų kultūros, mūsų senosios religijos principas.

- O ar nematote grėsmės, kad, globalizacijos procesams spartėjant, tas lietuvių savitumas ilgainiui išnyks?

- Nenoriu gąsdinti. Manau, kiekvienas turi padaryti taip, kad to neatsitiktų. Žmonės, su kuriais aš bendrauju, daro labai didelį darbą. Jei kalbėtume apie lietuviškos tapatybės išnykimą, turėtume kalbėti apie mūsų veiklos kryptis. Turėtume pripažinti, kad mūsų senoji

mes globojame, bet mūsų valstybėje trūksta sklaidos politikos. O tai tiesiogiai susiję su savimone, supratimu, kuo esame stiprūs, ypatingi, ar galime deramai sekti savo himno žodžiais: „Iš praeities mūsų sūnūs te stiprybę semia“. Himne tai užrašyta, bet kasdieniame gyvenime retai tą darome.

- Kaip galėtų kiekvienas prisidėti prie senosios kultūros sklaidos?

- Visų pirma kiekvienas turėtų nors ką apie ją žinoti. Tai jau yra valstybinių institucijų, švietimo, žiniasklaidos ir tėvų rūpestis. Tas švietimas vyksta, bet jis vyksta per nedideles bendruomenes, folkloro ansamblius, senojo tikėjimo bendruomenes, mokyklas, kuriose sustiprintas etninės kultūros dėstymas. Pastebėjau, kad vaikai, išaugę toje aplinkoje, sugeba atskirti tikrus dalykus nuo netikrų, jie

tai „Duokim garo!“.

Bet ji pateikia tą pigųjį, pramoginio pobūdžio folklorą, kuris atspindi tik vieną mūsų tradicinės kultūros pusę. O kur visos kitos? Paskui žmonės tapatina mūsų senąją etninę kultūrą su šiaudinėmis skrybėlėmis ir klumpėmis, o tai jiems atgrasu. Kiek man teko bendrauti su atsitiktiniais jaunais žmonėmis, jie labai nustemba, kai sužino, kad senasis folkloras yra kas kita: didingas, taurus ir atspindintis mūsų kultūros darną.

- O ką pasaulis žino apie mūsų folklorą?

- Negaliu pasakyti, kiek pasaulis apskritai žino apie Lietuvą. Gal daugelis geriau žino apie mūsų krepšinio komandą negu apie folklorą. Reikėtų pasimokyti iš airių, kaip jie sugeba savo folklorą pasauliui parodyti, kaip įvairiai sugeba pateikti savo muziką, susie-

Sauliaus Venckaus nuotr.

Kam reikalinga prokuratūra ir generalinis prokuroras?

Lietuvoje susiformavo keistos tendencijos: prokuratūra tyrimo nepradeda be žmogaus pareiškimo; jei gauna pareiškimą, visą energiją išlieja, kad surastų kodekse straipsnį, pagal kurį galima atsakyti pradėti tyrimą; prokuratūra tyrimo dėl viešojo intereso pažeidimo nepradeda, jei negauna nurodymo iš aukščiau; jei gauna iš nelabai aukštai, tyrimas nutraukiamas neradus nusikaltimo sudėties. O svarbiausia, prokuratūra visada teisi, nes neprivalo niekam atsiskaityti. Kam reikalinga prokuratūra ir generalinis prokuroras? Kas juos tampo už virvūčių?

Apie tai prie ŽALGIRIO NACIONALINIO PASIPRIEŠINIMO JUDEJIMO apskritojo stalo diskutavo Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signataras Egidijus BIČKAUSKAS, Seimo narys ir pirmasis nepriklausomos Lietuvos Respublikos generalinis prokuroras, teisininkas Artūras PAULAUSKAS, Seimo nariai Povilas URBŠYS ir Vitalijus GAILIUS. Diskusiją vedė žalgirietis Gediminas JAKAVONIS.

G.JAKAVONIS: Ką veikia Lietuvos generalinė prokuratūra? Niekas nereaguoja, nors lyg ir reikėtų vertint kaip nusikaltimą kalbą, kad Klaipėdos krašte reikia referendumo kaip Kryme, ir panašiai. Ką jau kalbėti apie „Snorą“, dėl kurio metai iš metų nebaigiamos bylos. Tai kas čia vyksta ir kaip į tai reaguoja, ar tinkamai, Generalinė prokuratūra?

E.BIČKAUSKAS: Nieko ypatingo, mano požiūriu, nevyksta. Pagrindinę problemą bent kelerius metus tą pačią matau. O Generalinė prokuratūra neturi savo tvirto stuburo. Sureaguoja ten, kur jai akivaizdžiai pirštu bedama, kad reikia reaguoti. Aš dar prisiminsiu man įdomų pavyzdį su tuo nelaimingu ar laimingu slaptosios informacijos nutekėjimu. Man šiek tiek teko susidurti su tiriamuoju darbu, tai pasakyčiau, kad čia negalima duoti kokios nors išvados. Bet paskubėję nepasitarę pradėti ikiteisminį tyrimą. Tas pats yra ir su tuo Klaipėdos referendumu.

Tai nebuvo atvejis, kurį reikia garsiai sureikšminti, kai kurie iš mūsų politikų tai darydami persitengė. Bet, esant tokiai situacijai, prokuratūra turėtų reaguoti. Ir gali reaguoti, kiek aš suprantu, nereikia tam kažkokio pareiškimo iš kažkokio piliečio. Faktas nustatytas, akivaizdus, susijęs su mūsų Konstitucijos, mūsų šalies vientisumo pažeidimu. Gal reikėjo atitinkamos komandos ką nors daryti? Taip ir su daugeliu panašių dalykų.

Baisumą matau, kad kiekviena mintis, kuri truputėlį disonuoja su, pavadinkim, oficialiaja mintimi, tuoj pat gali būti apšaukta priešiška ir tu tuoj gali būti įvertintas kaip ne patriotas.

Tik tas pavyzdys dėl verslininkų ir jų lankymosi Rusijoje - galbūt ne visai prokuratūros kompetencija.

G.JAKAVONIS: Ar atkūrus nepriklausomą valstybę taip buvo įsivaizduojama Lietuvos prokuratūra: jos autoritetas, savarankiškumas? Juk tai organizacija, kuri, atrodo, turėtų būti

niekam nepavaldi, o yra mario-netė, tampoma politikų už virvutės.

A.PAULAUSKAS: Tai galbūt ir yra pats pagrindinis klausimas: ar tikrai prokuratūra šiandien pagal valstybinę sandarą yra savo vietoj? Nes prokuratūra, kuriai reikia visą laiką pasakyti, kada reaguoti į įvykius, kaip informuoti visuomenę, kaip dirbti, - tai tokios prokuratūros su tokiu statusu tikrai nereikia. Tada klausimas, kas kontroliuoja prokuratūrą. Po paskutinio Konstitucinio Teismo sprendimo, kad prokuroras neatskaitingas niekam. Kyla klausimas: o kam atsiskaito prokuroras? Kam jisai iš tikrųjų atskaitingas?

Tai ar prokuratūra - apie tai anksčiau buvo kalbama - neturėtų tapti Teisingumo ministerijos padaliniu? Kad atsirastų politinės atsakomybės? Nes pats prokuroras, matyt, daug procesų nesuvokia, nei politinių, nei visuomeninių, nei reagoja į juos. Dar daugiau - nenori visuomenės informuoti apie tyrimus, kurie iš tikrųjų skandalingi, finansiniai. Žmonės nori žinoti, kaip tie tyrimai vyksta, juk prokuratūros darbas dažniausiai visuomenėje vertinamas ne pagal statistinius rodiklius: kiek ištyrė, kiek perdavė bylų teismui. (Tie skaičiai dideli, bet jie visuomenei nieko nesako apie prokuratūros darbą.) Kiekvienas žmogus vertina, kaip konkretų atvejį tiria prokurorai. Ir tos garsios

bylos - korupcijos, finansinių nusikaltimų - apie kurias daug kalba, rašo, jos sudaro prokuratūros autoritetą ir suformuoja visuomenės nuomonę.

Tai čia matom visišką nenorą bendradarbiauti su visuomene. Ir „Snoro“ byla, ir pažymos nutekėjimo byla - viskas skendi rūke, nežinomybė. Aš turiu progą žingsnis po žingsnio į tas problemas pasigilinti. Kaip tik dėl tų minėtų įvykių: dėl Nilo Kuperio (Neil Cooper) veiklos, dėl pažymos nutekėjimo. Ir dėl visų jų prokuratūros pirmas žingsnis buvo nieko nedaryti. Bet paskui skundai privertė pradėti ikiteisminius tyrimus, kurie dar vyksta. Vadinasi, dauguma bylų iškeltos

tiktai tada, kai skundai buvo parašyti į teismus, prokurorams ir panašiai. Tai man toks prokuratūros požiūris nesuprantamas. Ir aš manau, kad tam daug atsiliepia turbūt vadovo asmenybė: žmogus galbūt sunkiai orientuojasi situacijoje. Bet prezidentė pasirinko, vadinasi, atsakomybę neša kartu.

PURBŠYS: Tokios priklausomos Generalinės prokuratūros vadovybės nėra buvę per atsikūrusios Lietuvos Respublikos istoriją. Konstitucijoje įtvirtinta, kad prokuratūra turi padėti teismams užtikrinti teisingumo vykdymą. Dabar kas vyksta, tai galime įvardyti tik taip, kad prokuratūra užtikrina atskirų politinių vadovų politines galias. Tai nieko bendro neturi su tom įtvirtintom nuostatom. Galiu pagrįsti: jeigu kalbėtume apie „Snoro“ banko informacijos nutekėjimą, tai Generalinė prokuratūra nematė problemų, nebuvo pradėjusi ikiteisminio tyrimo tol, kol tai ėmė kenkti prezidentės reitingui.

Pats prokuroras, matyt, daug procesų nesuvokia, nei politinių, nei visuomeninių, nei reaguoja į juos

Artūras PAULAUSKAS
Seimo narys, pirmasis nepriklausomos Lietuvos Respublikos generalinis prokuroras, teisininkas

Dabar situacija su „Tele-3“ byla, kurią kuravo, tyrimą organizavo Parnėvėžio apygardos prokuratūra. Šią bylą priskirčiau prie mažareikšmių, bet faktas toks: kai ji buvo baigta ir buvo likusi tikrai susipažinimo fazė, Generalinė prokuratūra ją išsireikalavo ir perėmė į savo žinią. Niekaip kitaip negaliu to traktuoti, tik kad tai labai yra svarbu rinkimų kompanijos metu.

Prisiminkime, kaip elgėsi prokuratūra, kai buvo paviešinti diplomatų pokalbiai. Ir tada prokuratūra

nematė pagrindo pradėti ikiteisminį tyrimą. Tik tada, kai kreipėsi pats diplomatas dėl informacijos nutekėjimo, buvo pradėtas ikiteisminis tyrimas, deja, iki šiol nebaigtas. O Valstybės saugumo departamentas šią atvejį savo ataskaitoje įvardijo kaip Rusijos žvalgybos išpuolį prieš Lietuvos valstybę.

▶ Labai bloga tendencija, kai generalinis prokuroras jaučiasi priklausomas nuo vieno asmens

Egidijus BIČKAUSKAS
Nepriklausomybės Atkūrimo Akto signataras

Gyvsidabrio atvejis Ukmergės teisme, galima sakyti, turėjo teroro prieš valstybinę instituciją požymių. Ir vėl Generalinė prokuratūra vengė prisiimti atsakomybę, perimti šią bylą, motyvuodama, kad ji informuoja daugiau metodiniais klausimais, o ne dalyvauja tyrimuose. Bet tada kyla klausimas, kodėl „Tele-3“ byla, kuri dėl dvylikos tūkstančių litų sumos parūpo, tapo tokia reikšminga, kad Generalinė prokuratūra nusprendė ją perimti. Manau, tai kyla iš to, kad Generalinės prokuratūros vadovai yra pažeidžiami, tapę priklausomi nuo juos pasirinkusios aukščiausiosios valdžios. Nes nuo jos priklausau, ar pareikš pasitikėjimą, ar nepareikš pasitikėjimo generaliniam prokurorui Dariui Valiui, kai jisai eismo įvykį padarė ir perėjoje buvo sužalota pėsčioji. Tai paskui išaiškėjo, kad sužalojimai nebuvo tokie, kokie oficialiai paskelbti, kur buvo pagrindo pradėti ikiteisminį tyrimą generalinio prokuroro atveju.

Lygiai tas pats - Generalinės prokuratūros Organizuotų nusikaltimų ir korupcijos tyrimo skyriaus byla dėl prokuroro Irmanto Mikelionio brolio. Ją buvo pradėjusi Finansinių nusikaltimų tyrimo tarnyba, kolega Vitalijus Gailius gali smulkiau apie tai papasakoti. Bet faktas toks, kad prieš kelerius metus šita byla irgi buvo baigiamosios fazės, tik kažkodėl delsiama atiduoti teismui. Toje byloje yra tam tikrų aplinkybių: įtariama, kad I.Mikelionio brolis galėjo, pažeisdamas įstatymus, neteisėtu būdu, įsigyti turto, kuriuo, mano žiniomis, gali naudotis pats I.Mikelionis. Gali būti, kad ša-

lies vadovai, kurie demonstruoja skaidrumą, žino apie šią atvejį ir nutyli.

V.GAILIUS: Turbūt dar ne visuose atsakinguose prokuratūros departamentuose ir ne visuose prokuratūros padaliniuose paskirti Generalinės prokuratūros atstovybei lojalūs asmenys, nors per atrankų rezultatų prizmę iš esmės paskiriami tie pareigūnai, kurie vos ne viduryje būna ar net dešimtoje vietoje. Tai mes turime šią procesą stabdyti, kad neatsitiktų taip, kad prokuratūra, kuri šiandien vienija stiprią prokurorų bendruomenę, galutinai nedestabilizuotą padėties ir kad prokuratūros sistema vykdytų savo uždavinius. Aš tikrai dėkoju likimui, turbūt kaip ir mano kolegos, kad Generalinei prokuratūrai vadovavo daug aukštesnės kvalifikacijos, aukštesnės moralės ir profesionalūs prokurorai, kai buvo sunkūs laikotarpiai, kai reikėjo priimti ryžtingus, atsakingus sprendimus 1990-1991 metais, 1995 metų, 2000 metų laikotarpiu. Tada kritinėse situacijose valstybė galėjo pasitikėti savo prokuratūra. O šiandien nevykusios prokuratūros vadovybės problemų neperkelkim ant visos prokuratūros sistemos, joje dirba daug profesionalių ir atsakingų pareigūnų. Belieka apgailestauti, kad tie pareigūnai, kurie tyrė garsias, rezonansines bylas, jauni, energingi, šviesūs, išeina iš prokuratūros, negalėdami taikytis su esama situacija ir vadovybės nekompetencija. Jie tyrė tokias bylas, kurių siužetų dabartiniai vadovai nėra matę net televizijos ekranuose. Tai tokių bylų neturėsime, nes kompetencija išeina kartu su pažangiais prokurorais. Tik lieka nulenkti galvą, kad prokuratūroje pasilieka daug profesionalų, bet mes turim jiems padėti išsilaikyti prokuratūroje.

O dėl informacijos apie „Snorą“ nutekėjimo bylos tai galiu atsakingai pasakyti, kad šitos bylos nesėkmė yra D.Valio kompetencijos stoka. Nuo pat pirmos minutės ponas D.Valys pavedė šią tyrimą ne institucijai, kuri yra ikiteisminių tyrimų įstaiga, o - tai nesuprantama net pirmo kurso teisės studentui - žvalgybos institucijai. Tai rodo ne tik profesinės patirties, bet ir žinių stoką, taip pat savarankiškumo stoką. Ir, mano žiniomis, yra duomenų apie atskirų asmenų nusikaltimus, tačiau vengiama įvardyti tuos asmenis. Toje byloje buvo taikomi net sunkiai suprantami metodai, kai įtarimai, vėliau nepasitvirtinę, buvo grindžiami įslaptintais žmogžudžio, nuteisto už dviejų žmonių nužudymą, parodymais. Ir tie parodymai grindžiami laikotarpiu, kai tas asmuo atliko bausmę. Įkalinimo įstaigose sėdin-

tiems narkotikų prekeiviams leidžiama duoti parodymus, pagrindžiančius neteisėtus įtarimus. Tai „troikų“ metodai, KGB metodai - ir mes turime rezultatą: dėl prokuratūros nekompetencijos neatskleistas nusikaltimas.

G.JAKAVONIS: Kas atsitiko, kad nepriklausomaj valstybėj netekom profesionalų, kurie dirbo savo darbą, galų gale kūrė Lietuvos teisinę sistemą?

E.BIČKAUSKAS: Pradėsiu turbūt nuo nuobodesnio dalyko. Iš tikrųjų ir jūsų, politikų, kaltės yra daug. Pabandykit prisiminti prieš metus, penkerius - prieš dabartinės prezidentės išrinkimą: koks buvo santykis tarp Parlamento, tarp vykdomosios institucijos ir prezidentės? Buvo visai kitoks santykis. Politikams nuolaidžiaujant, su labai didele konservatorių pagalba aukščiausioji valdžia įlindo į labai plačią sferą. Prokurorą atėmė iš jūsų, jau nebeatskaitingas dabartinis...

Dar vienas klausimas - viešumo klausimas. Su dabartiniu generaliniu prokuroru ponu D.Valiu, kuris, kiek galima suprasti, jaučia pareigą atsiskaityti ir vykdyti tai, ką S.Daukanto aikštė paves, betarpiškai kalbėtis teko turbūt vienintelį kartą. Kai tik jisai buvo paskirtas. Kaip tik tada pasakiau: žinot, nuo ko jūs pradėkit? Mano požiūriu, pradėkite nuo savo to padalinio, tos dalies prokuratūroj, kuri užtikrina ryšį su visuomenės stiprinimu. Baikit jūs slėptis už ikiteisminio tyrimo slapties. Taip, jinai turi būti iki tam tikros ribos, bet jinai nėra absoliuti. Dabar į bet kokią klausimą gaunam atsakymą: ikiteisminio tyrimo slapstis ir viso gero.

Teko man savo gyvenime tirti dešimtis, o gal net šimtus sunkių nusikaltimų. Puikiai žinau: jei sudalysim nusikaltimą į šimtą dalių, tai kiekvienas save gerbiantis ir kvalifikuotas tyrėjas pasiliks sau du tris momentus, kad galėtų pasitikrinti, kai ras padariusį nusikaltimą, ar jis kartais neapkalba pats savęs, aš čia suprimityvinu šiek tiek. O visa kita yra elementaru ir nesunkiai paviešinama, ir nė trupučio nenkenks tam tyrimui. Bet nenoru bendrauti su visuomene, nemokėjimu bendrauti uždengiamas savo arba nedaromas darbas, arba nekokybiškai daromas darbas.

V.GAILIUS: Jeigu neklystu, tai keturi ar penki viešųjų ryšių padalinio vadovai per tą laiką yra pasikeitę.

E.BIČKAUSKAS: Pabaigsiu: per tą pokalbį su generaliniu prokuroru dėl viešųjų ryšių iš jo akių pa-

mačiau, kad jis manęs visiškai nesuprato.

A.PAULAUSKAS: Aš prisimenu savo laikus, vėlesnius laikus. Prokurorai eidavo į Seimą, atsiskaitydavo. Ir apie bylas būdavo klausimų. Ir būdavo priekaištų. Niekad nepamiršiu, kaip E.Bičkauskas, viena kartą man atsiskaitant, atsistojo, sako, sveikinu A.Paulauską tapus nepriklausomu prokuroru. Nes, sako, juo nepatenkinta ir dešinė, ir kairė. Būdavo, kad nepatenkintų buvo ne vienas, bet aš laikiau savo pareigą informuoti, pranešti, kviečiamas atvykti. O dabar kviečia generalinį, o atsiunčiamas geriausiai atveju skyriaus vadovas. Jau net ir pavaduotojai ne visur eina. Tai visiškas nesiskaitymas su Seimu, nors vadinama tyrimo paslaptim, tardymo paslaptim, bandoma viską pridengti ir nieko neaiškinti, nors akivaizdžiai matyt, kad ten nėra jokių ypatingų paslapčių, o tik nenoras teikti informaciją, bendrauti.

Šiandien mes, jeigu ateina prokuroras, galim mandagiai išklausyti, bet nei pasakyti, nei pakritikuoti, nei nurodyti niekas nieko nebegali. Ir taip atsitiko, kad turbūt tik S.Daukanto aikštės žmonės gali daryti įtaką prokurorui. Jisai labai akivaizdžiai tai supranta ir su kitom valdžiom jam bendrauti nėra reikalo, nes labiausiai reikia įtikt vienai. Tai jis ir daro. Jūs pažiūrėkit, ta pati slapotos informacijos nutekėjimo byla - akivaizdu, kad tempinama. Arba Garliavos atveju: visi sako, žinom, kur yra besislapstanti Neringa Venckienė. Jisai sako, mes orderio nerašysim, nes pasiūlyta įteikti jai kvietimą atvykti. Jinai gavo kvietimą. Nevyksta. Vadinas, vėl viskas sustojo. Per tą ignoravimą prasišviečia tam tikri politiniai interesai. Ir net sakoma, kad po prezidento rinkimų ta byla gali būti tirama visu aktyvumu.

Daug tokių dalykų. Toj pačioj „Snoro“ byloj: perduota buvo Valsybės saugumo departamentui, kad atliktų operatyvinį tyrimą, bet šis grąžino prokurorui medžiagą. Jis dar mėnesį neaišku, ką darė su ta medžiaga, asmeniškai ją laikydamas. Yra visokių minčių, kur jis lakstė,

su kuo tarėsi, bendradarbiavo, bet tiktai po mėnesio perdavė prokurorui, o prokuroras Specialiųjų tyrimų tarnybai dar po kelių mėnesių persiuntė. Va toks buvo visas kelias tos bylos, ir dabar tikėtis, kad gali būti rezultatai toj byloj, tai tiktai naivus žmogus gali. Man toks įspūdis, kad prokuroras šiandien be Seimo, be parlamentinės kontrolės gyvena, atskaitingas vienam asmeniui. Vienam asmeniui reikia tam tikrus politinius klausimus spręsti per prokuratūrą, ir asmuo puikiausiai tai užtikrina, o visų kitų žmonių interesai lieka šone.

G.JAKAVONIS: Nėra tandem su Tėvynės sąjunga? Nes mūsų komiteto posėdžiuose, kai matau prokuratūros ar VSD atstovus, tai jų laikysena, kai gauna klausimą, sakysim, iš Tėvynės sąjungos, būna tokia, lyg gavus komandą „tarnaut“. Iš karto susiklausymas, didžiausias dėmesys, didžiausias lankstymasis.

PURBŠYS: Mūsų valstybėje yra pažeista valdžių pusiausvyra, jinai dabar pakrypusi į S.Daukanto aikštę. Kai kas gali pasakyti: gal ir gerai, nes įvesti tvarką mūsų valstybei reikalinga griežta, tvirta ranka. Bet tie žmonės pamiršta: žmogus, kuris pradeda manyti, kad jis pats yra įstatymas ir geriausiai išmano, kaip atstovauti valstybei, anksčiau ar vėliau pradeda piktnaudžiauti savo galiomis. Ir tada žmonės nematys to trokštamo teisingumo ir pasitikėjimas Lietuvos valdžia nedidės. Aišku, galima kurti savo reitingus, žeminant, sakykime, Seimą. Be abejo, reitingai Seimo yra mažiausi, bet jisai neatsirado savaime, tai - žmonių išrinkta atstovybė. Ir galų gale, jeigu jinai ignoruoja Seimą, tai ignoruoja pačius žmones, tų žmonių pasirinkimą.

► Turime stabdyti, kad prokuratūra galutinai nedestabilizuotų padėties

Vitalijus GAILIUS
Seimo narys

Paimkime viešą pareiškimą dėl Darbo partijos priklausomybės nuo Kremliaus. Aš nekvestionuočiau abejonės, ko gero, jinai disponuoja kažkokia informacija. Vis dėlto toks viešas pareiškimas sukuria žmonėms prielaidą, kad VSD žino tuos faktus ir neužkerta jiems ke-

lio, nepadaro nieko, kad ta įtaka sumažėtų.

V.GAILIUS: Seime labai atidžiai išanalizavau generalinio prokuroro Algimanto Valantino atsistatydinimo stenogramą, tai norėčiau pasiūsti šią žinią ir ponui D. Valiui. Tada A.Valantinas labai aiškiai pasakė: aš, kaip teisininkas, kaip generalinis prokuroras, negaliu eiti šių pareigų, neturėdamas Parlamento pasitikėjimo. Linkėčiau perskaityti tą stenogramą dabartiniam Generalinės prokuratūros vadovui.

A.PAULAUSKAS: Prisimenu, kaip su Egidijumi Bičkausku buvom Vokietijoj ir ten lankėmės prokuratūrose, politinėse institucijose. Man atrodo, tada kaip tik buvo skandalas, kaip čia prezidentą iškviestį liudyti, tai E.Bičkauskas Vokietijoj paklausė: jeigu reikėtų prezidentą iškviesti liudyti, kas iškviestų? Kas rašytų kvietimą, taip toliau? Atsimenu, atsakymas buvo: tas tyrėjas, kuris tiria, kuriam prireikė šitų duomenų, tas ir iškviestų. Niekas to nekeltų į kažkokį aukštesnį lygį ar būtinai generalinis turėtų kvietimą nunešt ar pats apklausti. Vokiečiai net nusišėbėjo, kad kyla dėl to klausimas. O mūsų reakcija tokia: kaip čia galima pakviesti, kaip galima apklausti? Ar apskritai prezidentą galima apklausti, kol jis eina pareigas? Ne kaip įtariamąjį, bet kaip liudytoją. Tai yra tik žmogus, kuris matė įvykį, turi žinių ir gali padėti atskleisti nusikaltimą arba jį greičiau iširti. Ir jau kiek laiko praėjo nuo to mūsų klausimo, man atrodo, vėl kartojasi viskas iš naujo.

Dėl tos galios: aš manau, kad didžiausias noras tų galios skleidėjų yra suskaldyt mūsų visuomenę, kad nebūtume pajėgūs priimt jokių sprendimų. Šiandien tai puikiausiai atlieka konservatoriai. Tie, kurie tas galias mums bando pristoti, jas puikiausiai įgyvendina per konservatorių partiją. Jie puikiausiai dirba tai pačiai Rusijos mašinai. Jie skaldo visuomenę, kuria sąrašus priešų: tie, kurie išvyko, su Rusija dirbantys verslininkai ir pan. Turbūt žinom Amerikoj makartizmo laikus, kai buvo ieškoma priešų. Pasakui, aišku, buvo reabilituojami tie

žmonės - vadinamieji priešai, o smerkiami tie ieškotojai. Baisu, kad ir mes nesulauktume tokių laikų. Kad nežūrėtume į tuos sąrašus, kuriuos sudarys konservatoriai: kas yra geri, kas blogi, kas - Lietuvos priešai, kas - patriotai.

JAKAVONIS: Kaip baigti „Snoro“ bylą?

V.GAILIUS: Informacijos apie planuojamus teisėsaugos veiksmus prieš banką „Snoras“ nutekėjimo byloje Seimo Antikorupcijos komisija dar aną kadenciją buvo įvardijusi kaltus asmenis ir neklydo. Manau, Nacionalinio saugumo ir gynybos komitetas bei Kriminalinės žvalgybos kontrolės parlamentinė komisija, dirbdami kartu, patvirtins tuos duomenis, kuriuos turėjo Seimo Antikorupcijos komisija. O byloje šiandien yra duomenų, kad po to, kai medžiaga iš Lietuvos banko pateko į prokuratūrą, kitą dieną asmenys, glaudžiai susiję su Generalinės prokuratūros pareigūnais, iš savo sąskaitų „Snoro“ banke paėmė aktyvus, viršijusius draudžiamą ribą. Taip pat yra duomenų apie konkretų asmenį, kuris po pasitarimo Generalinėj prokuratūroj, kur buvo aptariami ikiteisminio tyrimo veiksmai - taigi tai sudarė ikiteisminio tyrimo duomenis (yra liudytojai, yra parodymai apie konkretų asmenį), - šituos duomenis atskleidė. Tačiau šita informacija yra nepalanki ponui D.Valiui, todėl prokuratūros veikla sustojo ties ta riba. Manau, komitetas paspartins tam tikrus žingsnius, ir aš padėsiu komitetui.

► Mūsų valstybėje yra pažeista valdžių pusiausvyra, jinai dabar pakrypusi į S.Daukanto aikštę

Povilas URBŠYS
Seimo narys

E.BIČKAUSKAS: Manychiau, jokie pakeitimai ir pasikeitimai, jeigu konkrečiai ir izoliuoti, ir išimtinai imsimes vien prokuratūros, neįmanomi. Pakeitimai ir pasikeitimai ir prokuratūroj galimi tik pasikeitus santykiams politinėje sistemoje. Mes dabar akivaizdžiai esame palinkę arba linkstame prezidentinės respublikos link. Anksčiau išvaizdavome parlamentinę respubliką, dabar krystam į kitą pusę. Ir tą jėgų balansą reikėtų atkurti parlamentarizmo linkme. Prezidentinėse respublikose įmanoma prezidentinė valstybė, tokiose kaip JAV, Prancūzija, ta pati Rusija, jeigu norite. Bet vargu ar jinai reikalinga - net manychiau, kad atvirksčiai, nereikalinga, - Lietuvoje. Ir kai mes pabandysim atkurti balansą tarp valdžių ir jisai atsikurs, tai atsikurs ir toj pačioj prokuratūroj. Labai bloga tendencija, kai tas pats generalinis prokuroras jaučiasi priklausomas nuo vieno konkretaus asmens. Na, sakysim, ačiū Dievui, mes kol kas turim tokią prezidentę. Bet aš nežinau, kas, kada atsidurs toj vietoj. Va čia pavojingumą ir matau.

Parengė Milda JUODAKIENĖ

Visa filmuota medžiaga tinklalapyje w.suzalgiu.lt

KARDIOCHIRURGAS GIEDRIUS UŽDAVINYS:

Apie širdį, meilę ir profesiją

Į medikų-dailininkų parodą Šlapelių namuose Vilniuje vertėjo nueiti vien dėl Giedriaus UŽDAVINIO. Jau pusę amžiaus garsėjanti kardiologijos žvaigždė dar ir tapo? Jis pats tą savo pomėgį vertino labai kukliai: už mane geriau nutapytų net menų gimnazijos aštuntokas. Nė į galvą nebūtų atėję kam nors rodyti, bet kolegos įkalbėjo. Kita vertus, nesam tik „pjaustytojai“. Norisi realizuoti ir savo dvasinius impulsus. Dalintis jausmais. Vis geriau, nei politikuoti.

R Audronė JABLONSKIENĖ
„Respublikos“ žurnalistė

Pakalbintas iškart maloniai pakviečia į savo namus: pamatysite patį didžiausią ir gražiausią mano paveikslą, kuris netilpo į bagažinę.

...O tas pats „gražiausias ir didžiausias“, kuris žėrinčiomis spalvomis pasitiko ant galinės svetainės sienos - besąs puiki Matiso kopija. Paskui šeimininkas vedžioja po savo erdvę butą, paverstą puikia tapybos galerija: keturi Vlado Karatajaus peizažai (visi metų laikai), Rimas Bičiūnas, Bronius Gražys, Stasys Juškus, Svajūnas Armonas... Ne po vieną - po kelis. Beje, visi pirkti. Pora iš studentų - Kaziuko mugėje, gatvėje. Nupirko ne tik todėl, kad pajuto tikrą, gerą tapybą, bet ir todėl, kad... autorius stovėjo labai liūdnas...

- Nerandu tinkamų komplimentų Matiso kopijai. Švytinti, prikaustanti, užburianti. Kaip ji atsirado?

- Pamačiau nešamą išmesti didelį paveikslą ant porėmio. Labai prasta tapyba, bet kitoje drobės pusėje spaudas „Made in France“. Paprašiau atiduoti. Tada nuėjau į dailės reikmenų parduotuvę ir paprašiau pačių geriausių dažų. Geriausi, sako, rusiški. Ypač tie senieji, švininėse tūbelėse. Dabartiniai jiems nė iš tolo neprilygtą. Turiu, sakau. Susiradau - sudžiūvusius, sueižėjusius - atsiskiedžiau linų aliejumi, terpentinu. Tada susiieškojau kataloge puikią Matiso reprodukciją, tobulai atitinkančią mano drobės formatą. Štai ir viskas.

- Kaip išvis sugalvojote tapyti?

- Operuodamas infekuotą ligonį įsidūriau pirštą. Ir susirgau labai sunkia gelta forma su komplikacijomis. Nebegalėjau valdyti rankų. Mano šefas Marcinkevičius sako: reikia kažką galvoti, nes chirurgu jau nebebūsi. Gal orientuotis į kardiologiją, terapiją...

O man - kad tik rankomis! Man tai kraujyje, nes tėvas buvo puikus dailidė. Iš nevilties pradėjau po truputį tapyti. Sėdėdamas. Ačiū Dievui, Druskininkuose pritaikė labai efektingas purvo vonias. Atsigavau ir grįžau į chirurgiją. O širdies chirurgijoje tada dėjosi tokie dalykai! 1964-1974-ieji - ypatinga pakilimo banga, naujos operacijos. Tapybai nebeliko laiko.

Kaip tik tais 1974-aisiais Sofija Veiverytė ėmėsi tapyti kolektyvinį devynių chirurgų portretą. Pozuoti kvietėsi po vieną. Prasitariau, kad šiek tiek - ir aš. Net atsinešiau

Imanto Štarenčiaus nuotr.

► **VIRTUOZAS.** Prieš porą savaičių 74-ąjį gimtadienį atšventęs profesorius Giedrius Uždavinys dar iš šiandien sėkmingai operuoja, o atverta širdis (paveiksle) jam yra graži

parodyti vieną naturmortą. Ji pagyrė: drąsiau, pirmyn! Net padovanavo visą dėžę dažų ir teptukų.

- Tai sakot, vis tas pats rankų darbas - dailidės, chirurgo, dailininko...

- Ne tai norėjau pasakyti. Skirtumas yra. Chirurgas turi dirbti labai tiksliai. Kuo tiksliau dirbi, tuo geresnis rezultatas. Tačiau mene toks pedantiškumas tik trukdo. Todėl mano tapyboje viskas - išvargta. O tikrieji talentai iškart iš galvos, iš *dūšios* - į drobę. Pasižiūrėkit į Bičiūno darbus. Koks spalvos jausmas! Arba jo piešiniai - maži šedevriukai. Turiu vieną. Negaliu praeiti nestabtelėjęs, nepasidžiaugęs.

- Ar dažnai jums dovanoja paveikslus?

- Pasitaiko. Operavau vieną ukrainietį iš Kijevo. Labai sudėtingas atvejis. Operacija pavyko. Po kurio laiko atvažiavo ir atvežė... štai šitą.

Profesorius iš už sofos ištraukia kartoninę pakuotę, o iš jos - gintarinę savo „ikoną“. Neseniai gavęs dar dvi panašias. Ką čia bepridėsi - žmogus norėjo širdingai atsidėkoti...

- Jums pačiam tapyba - iš-krova?

- Taip. Turiu saugų aktyvumo lauką, kur drąsiai galiu eksperimentuoti, nieko nerizikuodamas ir neprarasdamas.

- Parodoje eksponuojate tapytą žmogaus širdį. Sakėte: širdis yra graži. Netikėtas estetiškas vertinimas.

- Mes, kardiologai, esame išleidę knygą tokiu pavadinimu: „Širdis yra graži“. O šį teiginį pirmas viename iš savo interviu suformulavo profesorius Sirvydis.

Matote, grožis yra daugialypis. Ir patirtis bendraujant su žmogumi - daugialypė. Tiek prieš, tiek po operacijos. Prieš - tu matai žmogaus baimę, kančią, psichologinį sukrėtimą. Jis jaučiasi stovįs ant amžinybės slenkščio. Privalai rasti žodžius - kad paguostum, padrąsintum. Aiškindamas, kalbėdamas privalai apsikabinti, prisiglausti. Ir čia ne mano išradimas. Prisiminkite Akselio Miuntės „Knygą apie San Mikelą“, prisiminkite daktaro išpopuliarėjimo paslaptį. Jis vienodai atidus buvo tiek turtingai poniam, tiek gatvėje uždariaujančiai prostitutei. Gydytojo misija panaši į Kristaus. Dėl to aš esu giliai tikintis žmogus.

- Tikite ir stebuklais?

- Tikiu. Alioša Karamazovas sakė: žmogus be tikėjimo nemato stebuklų. Jam viskas - sutapimai, atsitiktinumai.

- Mokslas ir tikėjimas vienas kitam neprieštarauja?

- Nė kiek. Tikėjimas be mokslo aklas, o mokslas be tikėjimo - luošas. Tai Einšteino mintis. Bet ir mano gyvenimo filosofija. Tikiu, kad daug dalykų galima išmesti. Mes su žmona vienai keturiolikmetei mergaitei išmėdėme... donoro širdį. Šešis mėnesius gulėjo su dirbtine. Nėra ir nėra. Tai mudu pakabinom votą Gailestingumo bažnyčioje. Kitą dieną širdis atsirado...

Garsus ukrainiečių chirurgas Vojno Jaseneckis, Kryme paskelbtas šventuoju Luka, visada meldavosi už operuojamuosius. Buvo ne tik skalpelio virtuozas, bet ir stačiatikių šventikas. Net operuoti į karo lauko ligoninę ateidavo su šventiko sutana. To užteko, kad atsidurtų Sibire. Dvejus metus gyveno ledo trobelėje su skaidraus ledo langais. Grįžęs iš tremties buvo apdovanotas 100 000 rublių stačline premija už darbus medicinoje. Visus pinigus išleido našlaičių namams. Šiandien Šv.Lukos atvaizdas, kurį atsivežiau iš Simferopolio, kabo „Kardiolitos“ koplyčioje.

- Ir vis dėlto: ar yra pacientų, kuriuos operuoti vengiate?

- Yra tokia kategorija. Tai tie, kurie paniškai bijo. Jie gulasi ant operacijos stalo su tokiu hormonų pertekliumi, su tokiu stresiniu kraujospūdžiu, kad patys save sunaikina.

- Mes čia kalbame apie pacientų patiriamus stresus. O jūsų?

- Per chirurgo širdį pereina ne tik fiziniai krūviai, bet ir emocinės įtampos. Didžiulė atsakomybė, nes po operacijos akis į akį susitiksi su paciento artimaisiais.

- Ne visada viskas nuo jūsų priklauso.

- Iš tikrųjų taip. Net letalinės baigties atveju dažniausiai esi nekaltas, nes liga būna taip pažengusi, kad pereiti bedugnę kartais tenka tarsis cirko ekvilibristui - įtemptu lynu. Kol ligonis delsia, kol pasiryžta - gyvybiniai resursai jau būna labai išsekę. Todėl operuojant sunkų ligonį turi suburti aukščiausios kvalifikacijos brigadą: anesteziologą, chirurgo asistentą, seseles...

Kitas reikalas, kai operacija nėra

fatališkai pavėluota. Tada tą pačią bedugnę gana saugiai įveiki... lieptu.

- Kaip atlaiko kojos?

- Neatlaiko. Tinsta, skauda. Būna - ir trys operacijos per dieną. Ir taip - daugybę metų. Todėl dabar ir tenka gelbėtis elastinėmis kojineis.

- Prisiminiau, kaip sunkiai širdies koronarų operacijai ryžosi Gediminas Jokūbonis. Prisipažino, kad paminklą Vytautui Didžiajam Birštone statė jau dusdamas, vos pastovėdamas ant kojų.

- Išties, labai bijojo. Susirado mane pats. Nupiešiau jam spalvotą širdies kraujagyslių žemėlapi, paaiškinau, ką darysim. Sakiau, kad tokio pobūdžio operacijos jau labai išstobulintos, padarom po dvi tris per dieną. Rizikos laipsnis - kaip lėktuvu nuskristi į Ameriką ir grįžti atgal. Mirtingumas anuo metu iš 100 - 0,8 procento.

- Kaip jis džiaugėsi po operacijos! Sakė, jei tik būčiau žinomas, būčiau seniai...

- Labai gražiai padėkojo, iškaldamas mano medalį. Ant ažuolo plokštės pritvirtintame averse portretas su užrašu „Profesorius akademikas Giedrius Uždavinys“, o reverse - „Su 60-mečiu“. Dabar jis kabo pas mano dukterį Giedrę, taip pat kardiochirurgę, su kuria šiandien operuojame kartu.

- Vis dar operuojate?!

- Taip. Nes turiu didelę patirtį, operuodamas sutelpti į operacijos terminus. Mano ligoniai išgyvena. Bet tai darau jau ne universitetinėje ligoninėje, o privačioje „Kardiolitos“ klinikoje, kurią prieš 15 metų, padedant vienai japonų korporacijai, įkūrėme kartu su profesoriumi Sirvydžiu. Iš pradžių pavyduoliai šaukė: tas „Titanikas“ nuskęs! Bet taip neatsitiko.

Dabar į „Kardiolitą“ atvažiuoja labai sunkūs ligoniai, kuriuos atsisako operuoti Kijeve, Minske, Kaliningrade, Jaroslavyje... Sėkmingai juos operuodamas sąžiningai užsidirbu prie pensijos. Užsidirba ir kiti universitetinės ligoninės chirurgai, kurie man talkina. Ne kyšiais, ne vokeliais, bet doriai, oficialiai. Šiandien visos „Kardiolitos“ sienos nukabinėtos padėkomis man, Sirvydžiui ir visam kolektyvui.

- Ar sunku buvo palikti universitetinę ligoninę, kur vadovavote dideliu skyriui, prieš išeinant - net visai klinikai?

- Pasitraukti iš aktyvios profesijos - gal pats sunkiausias gyvenimo momentas. Gal dar ir būčiau galėjęs likti, bet... Yra kita medalio pusė. Kiti - gabūs, jauni, perspektyvūs - tiek daug metų buvo už tavo pečių. Ateina laikas juos išleisti į priekį. Kad viskas atsinaujintų.

Štai mudu su Sirvydžiu išėjom, o stojusieji į mūsų vietą - Gintaras Kalinauskas, Kęstutis Ručinskas, Robertas Samalavičius, Audrius Aidietis, Arūnas Valaika - apdovanojami medaliais!

Vyksta atsinaujinimas ir kadrų, ir technologijų. Tuo galime tik džiaugtis.

RESPUBLIKOS NACIONALINIŲ VERTYBIŲ APDOVANOJIMAI 2013

2014 m. kovo 28 d.
(penktadienį)
18.30 val. Vilniaus rotušėje
(Didžioji g. 31, Vilnius)

Organizatoriai:

RESPUBLIKA ZONTA Rėmėjai indigo gėlės RENGINIŲ AIRRUS